

vast aan den pompzwengel, en herstelde zich onmiddellijk. „Deutichem?"

„Dat ging op denzelfden dag over als Emmerik. Of Rijnbeek nog in onze handen is? Dat viel verleden Maandag door verraad van den kommandant in 's vijands handen. Grol is ook bezwiken; binnen acht dagen staan de Munsterlanders, die half Overijsel reeds ingepalmd hebben, voor Deventer — heer Schout! ik moet voort!"

Hij sprong in het zadel.

„Daarom willen we nog niet versagen, heer Schout!" zeide hij op moedigen toon; „mijn vader heeft onlangs den ouden professor Voetius hooren zeggen, dat God nu bezig is, om de rotte plekken er uit te snijden!"

„Wel rotte plekken!" steunde de Schout, terwijl hij peinzend den jongen ruiter nastaarde; „o, ik wist niet, dat het zóó rot was! Teun — kom over een half uur terug!"

Hij scheen in deze tien minuten tien jaren ouder geworden; de fiere Schout liep met gebogen hoofd, als bezwijkend onder een onzichtbaren last, en Geerte schrok van die starre oogen en dat verbleekt gelaat.

Hij liep recht door naar boven, de trappen op; en daar, in een klein, met planken afgeschoten vertrek, wierp hij zich op den eenigen stoel, voor een houten tafeltje, waarop een Bijbel lag. Hij opende het boek maar sloeg het weer dicht; het krachtige hoofd, dat zooveel noodstormen had getrotseerd, boog al dieper; hij viel op de knieën, strekte de armen als een drenkeling naar boven, en schreeuwde het uit: „O Heere! God van Nederland — erbarm u over dit arme volk!"

Geerte was door de zorg gejaagd, toen zij haar broeder door de gang zag komen, en zij sloop hem na, op haar kousen, naar boven, en bleef luisterend staan bij de deur. En toen de trouwe sloof daar een kwartier had gestaan, werd de deur langzaam geopend.

„Geerte — ben jij het?" zeide de Schout.

Zijn oogen stonden nog droevig, maar op hun achtergrond lag de oude vastberadenheid.

„Otto!" zeide ze, „de menschen zeggen, dat de Franschen morgen hier kunnen zijn — het is toch niet waar?"

„En als het waar was, Geerte?"

„Dan zou ik zeggen: laten wij op staanden voet vluchten."

(Wordt vervolgd.)

Teekenen der tijden.

Het jaar 1908.

Het jaar, dat voorbijging, is er een geweest van onzekerheid en onberekenbaarheid.

Ieder, die eenigzins volgde wat er geschiedde, gevoelt dat. Denk slechts aan den storm, die na al het geroep van rust en kalmte plotseling, tijdens het najaar, in het Oosten zoo gansch onverwacht opstak, en half Europa in beroering bracht. Hield ons blad de lezers niet zoo trouw op de hoogte, we zouden op meer wijzen. Zelfs in den loop der natuur spote het jaar 1908 met veler berekening. De zomer verdiende vaak zijn naam niet, de herfst daarentegen leek wel zomer. Van de drie heete dagen van 1908 viel er een in October. Een paar dagen later voor het!

Deze veranderlijkheid en onberekenbaarheid is het kenmerk van al wat hier beneden is, van de „bewegelijke dingen." Zij kunnen niet anders dan telkens wisselen. Vlak daartegenover staan de „onbewegelijke dingen," die het stempel van het eeuwige dragen; die zekerheid bieden. De bewegelijke dingen gaan voorbij, de onbewegelijke niet. De eerste, zegt de Schrift, zijn gemaakt, opdat de laatste blijven zouden. Wat wij naar de Schrift verwachten, is het *onbewegelijk* koninkrijk van Jezus Christus.

Dit bewegelijke en wisselzieke in deze schepping is een der redenen, en wel een zeer voorname, waarom zij, die gelooven, die in Jezus zijn, verlangen en haasten naar Zijn toekomst, naar de komst van het Koninkrijk, „dat in alle eeuwigheid zal bestaan." Want het onberekenbare, het onbetrouwelijke, het

teleurstellende, het altijd weer afbrekende en wegvallende is tegen de natuur des menschen, maar bovenal tegen de natuur des geloovigen, die in de eeuwigheid, die in het eeuwige leven is overgezet, die wandelt in de hemelen. —

We weten niet wat 1909 brengen zal. Zeer zeker zal het in vele opzichten zijn velen voorgangers gelijken, en ons spreken van worden en vergaan, van verandering en weer verandering, gelijk alle jaren doen zullen tot er geen tijd meer zijn zal.

Verwachten wij met geduld tot het zoover is, tot Jezus, de Bruidegom, komt, en de Bruid, Zijn gemeente, tot Zich neemt, en Zijn Koninkrijk voor aller oog op aarde doet openbaar worden. Verwachten wij Hem, niet met ongeloovig ongeduld, ook niet op dien of dien dag, na lange becijferingen gevonden. Christus heeft ons niet geleerd: Bereken Mijn komst; veeleer ontraadt Hij dit; maar Hij zegt: Let op de teekenen der tijden. En wie dat doet, zal zich de grievende, veel schade doende teleurstelling besparen van ongegronde en dus bedrogen verwachtingen.

Laat ons in dit jaar weder letten op „de tijden en gelegenheden" en hun „teekenen". Elk nieuw jaar brengt nader tot de vervulling van den raad Gods over Zijn Gemeente en over de wereld. Wat ook geschiede, hoe het ga, die raad zal bestaan. Voor wie geleerd heeft het boek der Profetie te lezen, heeft 1908 merkwaardige feiten getoond, die wijzen op een voltrekking van het „gemaakt bestek." Zeer waarschijnlijk brengt het nieuwe jaar ons daarin weer verder. Laat er dan veel wisselen, veranderen, omkeeren, — wie in Christus zijn, dragen de eeuwigheid, het onbewegelijke en onveranderlijke in zich, en zij zullen met hun verheerlijkt Hoofd leven en regeeren in heerlijkheid. Gelijk de Zijne, zullen ook hunne jaren „niet ophouden."

A. J. HOOGENBIRK.

LEVENSGANG.

Ik zat als knaap in den zonneshijn,
En genoot, met mijn gouwe tor,
Die kroop tot zijn slaatjen, een maaltijd fijn,
En gaf een dankend gesnor.
Hoe lieflijk-blij was 't zonnelycht,
Dat hem verguldde en mijn gezicht!

Als jongling zat 'k in den zonneshijn,
En, de oogjes stralend, zat
Naast mij een lieflijk maagdelijn.
De tijd ging al te rad.
En al te sterk werd zonnegloed
Ons tweeën, warm van levensmoed.

Ik zat als man in den zonneshijn,
Drie kinderkes om mij heen,
Met moeder. Wat mocht wel schooner zijn,
De zonne of die vier bijeen!
Wat deerde ons zomer-zonnegloed;
't Was buiten als daarbinnen goed!

'k Werd grijs; ik zat in den zonneshijn,
Zooals ik er eertijds zat,
Maar weg — voorgoed — is het maagdelijn,
En al die 'k heb liefgehad.
Nu laat de zonneshijn mij koud:
Mijn hart werd als mijn leden — oud.

O, Christus, Hoop der Heerlijkheid!
Zijt Gij niet 't leven van ons leven?
Wie zal het moed en licht hergeven,
Als de avond vale schaduw spreidt,
De hand verzwakt, de knieën beven? . . .
't Geheim van eeuwig jong te zijn,
Woont bij door U verlost menschen;
Laat alle 's levens bloemen flensen,
Hun straalt Uw eeuw'ge zonneshijn!

A. J. HOOGENBIRK.